

Feggeklint

Ankerpladsen i ly af odden Fennerøn er meget speciel og kun sjældent benyttet, for når vestenvinden går frisk over Limfjordens vande, er det ikke den mest oplagte ankerplads at vælge for frokost eller natlogi.

Men så ligger ankerpladserne i ly af Feggeklint og gør sig til.

Der er en speciel blid og samtidig voldsom stemning over landskabet heroppe i nord ved Limfjordens vande, hvor landskabet er blevet vredet og vendt af istidens fantastiske kræfter, efter det er kommet op til overfladen frem for blot at være havbund i et tidligere tropisk regnskovsområde. Sine steder minder Mors om en gammel morlils dybt furede, rynkede ansigt, der i et spontant bredt smil bliver smukt som en ung piges bare på en helt anden måde, hvis man altså forstår aforismen.

Sådan er Mors i en nøddeskal, her hvor landskabet veksler mellem høje morænebakker med hvede, rug og rapsmarker på den fede jord, stejle klinte ud til vandet eroderet gennem årtusinder og lavvandede fugtige eng- og marskområder ligesom Thyland lige ovenfor Feggesund, hvor der i fordums dage, læs vikingetiden, var hul i Jylland lige her og ikke som nu ved Thyborøn, hvor kysten pludselig brød sammen og skabte Thyborøn Kanal ud til Skagerrak. Den gang i langskibenes tid var der livlig handel mellem jyder og nordmænd, og vore konger blev regenter i Norge, hvis befolkning ikke kunne finde fælles fodslag, men havde travlt med at kives indbyrdes.

Alt det kan man læse og fabulere om, når man ligger på den smukke ankerplads ud for Feggeklint eller i bugten ved Feggerøn.

Der er så ensomt og smukt, at det gør helt ondt i sjælen at se stimer af lystbåde med gashåndtaget i bund forsøge at komme først til en af de nære havnes blandede velsignelser frem for at lade sindet falde til ro, droppe kroge og nyde det, vi jo alle reelt er ude på sejltur efter – at se vort lands smukke natur udefra og så måske gøre landgang og udforske lokalområdet.